

Omdannelser, at de af Landstingsudvalgets Flertal fremsatte Betænkkeligheder kunde haabes derved at ville bortfalde. — Under disse Omstændigheder er Lovforslaget, der i Samlingen 1890—91, i hvilken det henvises til et Udvalg, som afgav Betænkning (Tidenden for 1890—91 Tillæg B. Sp. 2243), atter var indbragt af de samme Forslagsstillere, som nu paa ny have indbragt det i indeværende Samling, blevet underkastet et Gennemsyn, ved hvilket man har bestræbt sig for at give det et saadant Indhold, som kan haabes at gøre det acceptabelt for Landstinget uden paa den anden Side dog i nogen væsentlig Grad at skade det med Lovforslaget tilføjede Djemed. Tillige har man benyttet Lejligheden til i det hele at søge at give Lovforslaget et fyldigere og forbedret Indhold, navnlig i Henseende til de i samme ommeldte Syns- og Skønsforretninger, og hvad dermed staar i Forbindelse, saa vel som ogsaa paa andre Omraader.

Det foreliggende Lovforslag indeholder nu intet om længere Uopfygelighed af Lejemaalet hverken fra Ejeren eller Lejerens Side, hvorved bemærkes, at det i Udvalget af flere Medlemmer er gjort gældende, at de maa anse en saadan længere Uopfygelighed — denne være paa 12 Aar eller paa et andet længere Aaremaal — ogsaa fra Lejerens Side for i Virkeligheden at være stridende imod de paagældende Lejehusmænds Interesse, idet disse derved vilde blive bundne til Huset og derved blive afskaarne fra at kunne benytte en sig mulig tilhørende Lejlighed til med Fordel at forandre deres Stilling. Med Hensyn til Lejemaalets Opfygelse indeholder Lovforslaget derfor ingen Forandring af de mugældende Regler, og undgaas herved tillige den Indskrænkning af Ejers Dispositioneret over det lejede og den Forrykkelse af Prioritetshavernes Rettigheder, som Landstingsudvalgets Flertal har anset over i sin sidst afgivne Betænkning. Det samme gælder om den befrægtede Fristelse for

Ejeren til ellers at nedlægge Huset eller berøve dem deres tilliggende Loddet.

Medens saaledes de Bestemmelser ere fjernede, der synes væsentligst at have været Marsag til den Modstand, som Lovforslaget hidtil har mødt i Landstinget, har et Flertal (N. Andersen [Kerteminde], P. Christensen, Gøtke, Leth, Nørh, D. Scavenius og Scheel) vel kunnet enes om forfæstlige Ændringsforslag, men Enighed paa alle Punkter har Flertallet ikke opnaaet. Indeværende Rigsdagsamlings sandsynligvis nær forestaaende Slutning er for Tiden til Hinder for ved yderligere Forhandlinger at søge at fjerne den tilbagestaaende Mangel paa Enighed, men Flertallet kan dog slutte sig til den af Mindretallet (Clausen, Dusen, P. Pedersen og Andr. Sørensen) udtalte Forhaabning, at de stillede Ændringer kunne anses som et Grundlag, hvorpaa der kan arbejdes videre i en kommende Samling.

N. Andersen (Kerteminde), D. Scavenius og Scheel bemærke endnu efterstaaende:

I Overensstemmelse med hvad der udtales i Landstingets ovenfor anførte Betænkning, som blev afgivet i Samlingen 1888—89, mene vi, at ligesom der mangler enhver Retgrund til at udvide de for Fæstegaardene givne Bestemmelser til at gælde ogsaa for Huse, der ikke ere Fæstetvang undergivne, saaledes er der ikke Anledning til at indrømme Brugerne deraf Ret til paa egen Haand og uden foregaaende Forhandling og Aftale med Ejeren at foretage Forandringer ved Hus eller Lod, som ofte kunne være ret værdiløse for Ejeren, med retsghldigt Erstatningskrav paa denne. Skal der derfor være Spørgsmaal om at gøre nogen som helst Indskrænkning i det frie Kontraktforhold over for disse Huse, da maa det til Dels i Overensstemmelse med, hvad Ordspøreren udtaler, søge sin Begrundelse i, at man finder Anledning til og ønsker i særlig Grad at opmuntre Brugerne af disse